

Han sa \"kom\"

Han ringde igår. Ringde och ville träffas. Jag fattar inte varför jag gick med på det. Så som han behandlade mig var inte rätt. Men skadan var ju redan skedd. Ska möta honom i parken om ett tag.

Jag går med en känsla av både förväntan och översäkerhet. Sätter mig på bänken där vi bestämt möte. Väntan känns lång. Känner att något sitter i halsgropen, det är som en stor klump som varken vill komma upp eller ner. Det är ensamt. Han har inte kommit än. Runt omkring mig cirkulerar grupper av människor. Fnitrande tjejer och råttuffa killar. Alla i grupp. De går i sin egen värld, tjejerna pratades om killar och killarna pratades om förra strulet. Ingen ser mig. Plötsligt får jag syn på honom, söker ögonkontakt. Får ögonkontakt, men han vänder bort blicken. Klumpen i halsen förstoras. Vart ska jag ta vägen? Börjar få lite smått panik. Inom mig trycker känslorna på. Allt känns så hopplöst. Varför gick jag hit? Jag reser mig upp från bänken och går runt i den lilla parken. Får syn på honom igen. Denna gång söker jag inte ögonkontakt. Jag tittar åt ett annat håll och kommer på mig själv med att önska att jag kunde smälta, rinna ner i avloppet och stanna där. Kanske kan jag hoppa in i buskarna och gömma mig där tills han försvunnit. Jag sneglar åt hans håll. Får ögonkontakt med honom, shit! Jag vänder blixtnabbt bort blicken. Nu tror han säkert att jag förföljer honom också. Jag vänder mig om och springer. Känns som om jag tappat all kontroll över benen. Jag ramlar ner på en bänk. Känslorna väller upp inom mig. Får inte börja gråta tänker jag om och om för mig själv. Men tårarna går inte att hålla tillbaka. De börjar rulla ner för mina kinder. Jag torkar irriterat bort dem. Jag lutar mig bakåt för att kunna dra upp knäna till hakan. Jag kramar om mina ben och sjunker ihop.

Jag märker inte att han kommer, plötsligt sitter han bara där bredvid mig. Jag ser med tårfyllda ögon in i hans. Vänder blicken mot marken. Fan, jag vill inte att han ska se mig gråta. Men det har han redan gjort. Jag fortsätter demonstrativt att stirra ner i marken. Vi sitter där länge under tystnad sedan här jag honom
viska – ”Förlåt”.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Saraah med Poeter.se id #4849 innehar upphovsrätten